

„Mano tėvas – australas. Kai baigiau universitetą, gavau architektūros diplomą, tvarkiausi dokumentus ir mamai sakau – keičiu vardą: imu senelio pavardę, kad pratęsčiau giminę bent vienu žingsneliu,“ – pasakoja Gintas Reisgys, kuris vėliau ne tik įgijo Lietuvos pilietybę, bet ir tapo komendantiniu ginkluoto pasipriešinimo šauliu.

Prosenelis – šaulių būrio vadas

Architekto G. Reisgio giminės šaknys glūdi Mažojoje Lietuvoje. Jo prosenelis Martynas Reisgys buvo aktyviai įsitraukęs į judėjimą dėl Mažosios Lietuvos prijungimo prie Didžiosios Lietuvos, dalyvavo 1923 m. Klaipėdos sukilime, su Mažosios Lietuvos lietuvių delegacija vyko į ambasadorių konferenciją Paryžiuje. Nuo 1925 iki 1934 m. buvo Klaipėdos krašto direktorijos narys ir du kartus pirmininkas, o nuo 1923 buvo šaulių sąjungos narys, ilgus metus 20-os šaulių rinktinės valdybos narys, vadovavo Dvilų šaulių būriui, buvo Jurgių kaimo seniūnas.

Gyvenimą M. Reisgys baigė Mauthauseno koncentracijos stovykloje. Jo žmona Anikė su trimis vaikais buvo ištremta į Krasnojarsko kraštą ir iš ten namo nebegrižo.

„Man yra garbė pratęsti Reisgių giminės vardą, nes nuo vaikystės aš visada su seneliais: lietuvių bendruomenėje, lietuvių klube, lietuvių mokykloje, tautiniuose šokiuose, visuose protestuose už Lietuvos nepriklausomybę,“ – pasakoja Gintas ir prisimena tą lemtingą skambutį 4 val. ryto iš Lietuvos, kai jiems pasakė „Viskas. Lietuva paskelbė nepriklausomybę“.

„Mama, tuomet Sidnėjaus lietuvių bendruomenės pirmininkė. ėmė spontaniškai minėjimą Sidnėjuje organizuoti. Tada pradėjo žurnalistai skambinti. Senelė kepė du tortus. Net per žinias rodė, aš dėl to nėjau į mokyklą, buvo keista... Va, taip ir augom,“ – prisimena G. Reisgys.

Į Lietuvą Gintas pirmą kartą atvažiavo dar studijuodamas, 2000-aisiais. Sakė susižavėjęs Lietuvos architektūra – tiek senąją, tiek modernizmo. Vėliau lankėsi ne kartą, o 2007 m. jau atvyko pirmą kartą padirbėti. 2010 m. įgijo Lietuvos pilietybę, sukūrė čia šeimą ir iki šiol gyvena bei dirba Vilniuje.

„Neįtikėtina, kaip viskas pasikeitė, kiek naujovių per tuos metus. O ir dabar Lietuva keičiasi kasmet. Labiausiai džiaugiuosi, kad nebegirdžiu tų pasakymų „oi, buvo geriau sovietiniais laikais“. Nesuprantu aš to...“, – sako G. Reisgys.

Karas Ukrainoje pastūmėjo į šaulystę

Prasidėjus plataus masto Rusijos invazijai Ukrainoje, Gintas Reisgys sakė galvojęs, jog turi labai mažai laiko sprendimams priimti. Kaip ir dauguma, jis nesitikėjo, jog ukrainiečiai atsilauks ir svarstė, kad tada jau rusai pajudės Lietuvos link.

„Prisimenu tą rytą, nuvedžiau dukrą į mokyklėlę. Iškart – į bankomatą, 2 tūkstančius išsiėmiau. Skamba juokingai dabar. Galvojome, kad turime tris dienas. Rašinėjomės su draugais, stojame ar nestojame į Šaulių sąjungą. Aišku, ir mama... grįžk namo, grįžk namo... O aš sakau: kas iš to? – prisimena Gintas. – Ačiū Dievui, kad ukrainiečiai didesnius kiaušius parodė, nei kas galėjo patikėti. Antra stipriausia kariuomenė pasaulyje! Niekas netikėjo, kad ji taip sugriūtų.“

Nuslūgus pirmajam įtampai, G. Reisgys su trimis draugais galiausiai nusprendė tapti šauliais. Sakė, iki tol ne tik ginklo rankose nebuvo laikęs, bet net ir noro jį pačiupinėti neturėjęs.

„Manęs dažnai klausia – kodėl? Gal jūs čia ginklų norėjote? Ne. Gydytoja, kuri turėjo pasirašyti ant dokumentų, irgi klausė, kam tau tas ginklas. Aš sakau, kad nenoriu to ginklo. Tiesiog reikia tokius dokumentus pateikti. Žiūri ji į mane, klausia: ką ten veiksi? Ką aš žinau...“ – net juokiasi prisiminęs šaulys.

Bendražygius šaulius vadina šeimynėle

Labiausiai Gintas žavisi savo vadais, kurie sukūrė išskirtinę pasitikėjimo atmosferą tiek jo šaulių skyriuje, tiek kuopoje: „Mes tokį ryšį turime, kad atrodo, jog pažįstami ne 18 mėnesių, o 20 metų.“

Šiandien Gintas sako jau drąsiai imantis ginklą į rankas ir netgi yra pasižymėjęs šaulys. Skyriaus vado paskatintas, vos kelios savaitės po priesaikos išlaikė Ginklo valdymo testą, kaip pats sako, tam, kad neiššautų sau į koją, ir jau važiavo į šaudyklą praktikuotis.

„Gruodžio vidury, pūga, 10 laipsnių šalčio – rankų nejaučiu, nieko nematau. Ir ką? Šaudžiau. Po to instruktorė klausia, kur aš mokiausi, nes mano šūvių sklaida buvo iki 4 cm. Pats netikiu, juokiuosi – pasisekė. Kitą kartą šaudom, vėl gerai. Tada nusiuntė mane į taikliojo šaulio kursus,“ – pasakoja G. Reisgys.

Nors šiandien Gintas pratybose nešasi ir kulkosvaidį, pabrėžia, kad ginklai – tai tik nedidelė šaulių mokymų dalis. Šauliška veikla – ir išgyvenimo įgūdžiai, ir topografija, ir orientavimasis nežinomoje teritorijoje, kurią reikia išžvalgyti. O tai Australijoje gimusiam šauliui gali būti iššūkis, mat, kaip pats sako, saulė teka ne toje puseje, ir gerai, kad yra proskynos, kurios padeda susiorientuoti.

Vis dėlto, G. Reisgys pabrėžia – svarbiausia Šaulių sąjungoje yra bendrystė, kurią taip netikėtai atrado.

„Ta šaulystė, bendrystė, susibūrimas ir užsivedimas yra nepaaiškinamas, bet fantastiškas dalykas. Va, kažkam reikia pagalbos, kitas susirgo, nėra – iškart rūpestis. Eini, padedi. Tas petys, kurį nuolat jauti, tas draugelis, kurio taip trūksta, kai, pavyzdžiui, per pratybas jus išskiria,“ – dalijasi G. Reisgys.

Karaliaus Mindaugo šaulių (Vilniaus apskr.) 10-ajai rinktinei priklausantis šaulys sako, kad pas juos skyriuje toks vienas kito pajautimas, jog net nereikia kalbėtis ar klausti. Visi dirba vieningai: „šimtaprocentinis pasitikėjimas, kaip šeimynėlė. O vadus mes vadiname „mama“ ir „papa“, nes jie to nusipelnė.“

Ne dėl savęs, ir ne tik dėl vaikų

Svarstydamas, koks buvo prieš pusantrų metų ir dabar, Gintas sako labai pasikeitęs. Dabar jis ramesnis, išlaukia, neskuba, pagalvoja prieš veikdamas. Be to, gerokai sustiprėjo fizinis pasirengimas, mat jo kuopos šauliai laiko įvairius normatyvus, kurie reikalingi, kad paprasčiausiai galėtų su nemažai sveriančiu ginklu ir kuprine ne tik atlaikyti žygį, bet ir dalyvauti karinėse pratybose.

„Numečiau 20 kilogramų. Ką aš su viršsvoriu būčiau veikęs, nebent tik kokią koją išsisukęs, – juokiasi Gintas – O vienas brolis šaulys yra sakęs kad nemėgsta bėgti, bet, kai pamatė, kad Gintas bėga, tai suprato galintis ir jis. Va, koks paskatinimas.“

Kalbos apie galimą priešišką jėgų invaziją į Lietuvą taip pat dažnos tarp šaulių. Tačiau atsakymai Gintui ir jo „šeimynėlei“ – broliams bei sesėms šauliams – aiškūs: gins Lietuvą.

„Va čia ir yra ta meilė Lietuvai, ar ne? Dėl to mes čia ir esame. Ne dėl savęs. Ne tik dėl vaikų. Mes mokomės ir mokomės. Ir jeigu mano pasakojimas padės bent vienam žmogui apsispręsti ateiti į šaulius, man to užtektų,“ – sako G. Reisgys ir priduria, kad ieškojęs atsakymo ir į klausimą, ar galėtų nušauti priešą. Pripažįsta, jog įsivaizdavo žmogų vietoj taikinio šaudymo pratybose, rankos drebėję.

„Bet mes matome daug vaizdų socialiniuose tinkluose. Žiaurumų, kuriuos tie antžmogiai yra padarę Ukrainoje. Ir aš žinau, kad nebebijau,“ – sako Gintas.

Kalbėdamas apie Lietuvos šaulių sąjungą, G. Reisgys išskiria tai, kad čia kiekvienas gali rasti sau vietą: ar tu medikas, ar maistą gaminsi, ar vairuotoju būsi, gal droną valdysi?

„Pats nusipirkau nedidelį droną pasipraktikuoti. Prisiminant Šaulių sąjungos vado Lino Idzelio žodžius, kas iš to, kad tu ekipuotės prisiperki. Ateis koks 16-metis su dronu ir sudaužys visą tavo skyrių iš oro. Todėl noriu pasimokyti, pasibandyti – bus ir mano šaulių skyriui naudinga. Kitam gal su ryšiais geriau sekasi ar žvalgyti, trečias gal taikliai šaudo. Visiems atsiras vietos.“

Baigdamas pokalbį G. Reisgys sako, jog jam labai svarbus šeimos palaikymas. Labiausiai jaudinantis momentas buvo, kai besiruošiant eilinėms šaulių pratyboms jo mažametė dukra pirmiausia nuramino mamą, o tada paklausė, ar įpilti tėčiui vandens.

„Viena vertus – gera, kita vertus – liūdna, kad mūsų vaikai turi tai matyti, – sako šaulys. – Bet tie įvykiai ne tik Ukrainoje, bet dabar ir Izraelyje, Jordanijoje, Irane, Taivane verčia susimąstyti. Todėl aš labai kviečiu išbandyti šaulystę: ateikite ir pasimokykite, kaip išgelbėti ne tik save, bet ir savo šeimą.“

